

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319202375
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1319202375.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: C. E. , narodený dňa XX.XX.XXXX, bytom C. č. XXXX, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Bratislava, Heydukova č. 12, IČO: 47 234 318, za ktorú koná JUDr. Jakub Mandelík, PhD., proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Bratislava, Dostojevského rad č. 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody v sume 8.433,-- € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 14. júna 2019, č.k. 21 C 45/2019-42, takto

rozhodol:

I. Uznesenie Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 14. júna 2019, č.k. 21 C 45/2019-42, vo výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e .

II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III. uznesením zo dňa 14.6.2019, č.k. 21 C 45/2019-42, zastavil konanie podľa ustanovenia § 144, § 145 ods. I, § 146 ods. I C.s.p. v dôsledku späťvzatia žaloby v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný dňa 17.5.2019 pristúpil k likvidácii poistnej udalosti a poskytol žalobcovi plnenie v sume 6.285,92 €. Hoci sa domáhal náhrady škody v sume 8.433,-- €, a teda spornou zostala suma 2.147,08 €, na jej preukázanie by bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, čo by v konečnom dôsledku predražilo a predĺžilo celý spor. V poradí druhým výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v pomere úspechu 50 %. V tejto časti dôvodil ustanovením § 256 ods. I C.s.p. a vecne tým, že žalobca zaviniel späťvzatie žaloby v pomere 25 % (nebol úspešný v nároku na zaplatenie sumy 2.147,08 €) a žalovaného v pomere 75 % (nebol úspešný v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 6.285,92 €). O výške trov konania rozhodne súd postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

2. Proti tomuto uzneseniu vo výroku o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. I písm. h/ C.s.p. (súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Zdôraznil, že žalobu vzal späť v celom rozsahu; v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 6.285,92 € z dôvodu, že žalovaný mu v uvedenej sume plnenie poskytol a vo zvyšku (v sume 2.147,08 €) z dôvodu, že by bolo nutné rozsiahle, znalecké, dokazovanie. Súd prvej inštancie opomenul, že sa proti žalovanému domáha náhrady totálnej vecnej škody na vozidle, ktorá sa vypočítava tak, že sa od všeobecnej hodnoty vozidla odpočíta hodnota použitých zvyškov. Na výpočet všeobecnej hodnoty vozidla sú potrebné odborné znalosti, teda zodpovedanie výšky nároku závisí od znaleckého dokazovania. Úspešný bol v celom rozsahu čo do základu jeho nároku. Zdôraznil ustanovenie § 255 ods. I C.s.p., § 142 ods. 3 O.s.p. Zdôraznil tiež rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp.zn. 10 Co 191/2017, ktorý uvádzal, „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba

považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku." Rovnaký právny názor zastáva aj Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 28.3.2019, sp.zn. 20 Co 161/2018, Krajský súd v Nitre v rozhodnutí zo dňa 31.1.2019, sp.zn. 5 Co 302/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku zo dňa 30.1.2019, sp.zn. 15 Co 116/2018; Veľký komentár - Civilný sporový poriadok. C.H.BECK, 2016, s. 926. Priznanie mu trov konania v rozsahu 50 % nepovažuje preto za adekvátne, keďže výška všeobecnej hodnoty vozidla je skutočnosť, na posúdenie ktorej sú nutné odborné znalosti. Legitímny postup by bol ten, ak by mu bola priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu zo sumy, ktorú dokázal od protistrany vymôcť. Odvolaciemu súdu navrhol uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmeniť a priznať mu plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom.

3. Žalovaný odvolanie nepodal. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdiť. S odvolaním žalobcu nesúhlasí. Žaloba bola podaná na súde dňa 25.4.2019, podaním zo dňa 12.6.2019 žalobca vzal žalobu späť v celom rozsahu z dôvodu, že (žalovaný) pristúpil k likvidácii a dňa 17.5.2019 (žalovaný) mu poskytol náhradu škody za poškodenie vozidla v sume 6.285,92 € a na preukázanie spornej sumy 2.147,08 € by bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, čo by predražilo a predĺžilo celý spor. Žaloba mu (žalovanému) bola doručená dňa 25.6.2019 spolu s napadnutým uznesením. Znamená to, že žalobcovi poskytol plnenie ešte pred doručením žaloby, teda bez vedomosti, že žalobca si uplatňuje nároky súdnou cestou; rovnako tak žalobca zobral žalobu späť pred jej doručením žalovanému. Argumentáciu žalobcu, že bol v spore úspešný, pretože vymohol náhradu vecnej škody na vozidle, aj keď nie v takej výške, akej sa domáhal, považuje za neaplikovateľnú v danej veci. Je otázne, či by došlo k nariadeniu znaleckého dokazovania, ktoré ani v žalobe navrhované nebolo, resp. ako by sa spor vyvinul, keby nedošlo k späťvzatiu žaloby. V predmetnej veci súd skúmal procesné zavinenie zastavenia konania, pričom zostalo nepochybné, že v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.147,08 € nedošlo k späťvzatiu žaloby pre jeho správanie. Nevyjadril sa vôbec ku spôsobu výpočtu čistého úspechu žalobcu.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zotrval na dôvodoch odvolania a na odvolacom návrhu. Zdôraznil, že dňa 24.4.2017 nastala poistná udalosť, na základe ktorej žalovanému vznikla povinnosť likvidovať škodu, od 26.6.2017 mal žalovaný k dispozícii všetky relevantné podklady k likvidácii (totálnej) škody, listom zo dňa 27.6.2017 odmietol pristúpiť k odškodneniu bez legitímneho dôvodu a prisľúbil, že k likvidácii pristúpi neskôr, keď bude skončené trestné konanie. Dňa 16.11.2019 žalovanému zaslal stanovisko, v ktorom poukázal na nezákonnosť odkladania a predlžovania zákonnej lehoty na poskytnutie plnenia a vyzval ho, aby pristúpil k odškodneniu; listom zo dňa 25.1.2019 žalovaný odmietol plnenie poskytnúť. Domáhať sa nárokov súdnou cestou bol nútený z dôvodu rizika premlčania jeho nároku. Pre stanovenie škody (totálnej) na vozidle bolo potrebné určiť všeobecnú hodnotu vozidla. Všeobecná hodnota vozidla je odborná otázka a v tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.1.2018, sp.zn. 14 Co 356/2017. Nepovažuje za súladné so spravodlivosťou, ak musel iniciovať súdne konanie na základe pasivity žalovaného, následne akceptovať ním svojpomocne stanovenú všeobecnú hodnotu vozidla za účelom vyhnutia sa zdĺhavému konaniu a za to bol sankcionovaný čiastočným nepriznaním náhrady trov konania. Podľa jeho názoru ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p. sa má aplikovať aj na prípady konsenzu sporových strán k výške škody, ktorej zodpovedanie závisí od znaleckého dokazovania; pripomenul rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp.zn. 10 Co 191/2017.

5. Ďalšie vyjadrenia už predložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc prítom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže pre nariadenie pojednávania neboli splnené zákonné podmienky, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

7.1 Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

7.2. Podľa čl. 4 ods. 1 C.s.p. ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

7.3. Podľa § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

8. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania, z dôvodu späťvzatia návrhu alebo žaloby a pod.). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady trov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorá zo strán sporu z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniela. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie strany sporu, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzatí žaloby, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (viď napr R 49/1993, tiež bod 15 nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 196/2009).

9. Je nesporné, že sporové konanie v tejto právnej veci bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby v celom rozsahu. Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý patrí výlučne žalobcovi. Žalobca ako dominus litis (pán v spore), ktorému svedčí právo podať žalobu v sporovej veci, túto môže na základe vlastnej úvahy i bez uvedenia dôvodu vziať späť. Späťvzatie žaloby ako procesnoprávny úkon (§ 144 C.s.p.) je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenou) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 256 ods. 1 C.s.p.

10. Ustanovenie § 256 ods. 1 C.s.p. vychádza z ustanovenia zrušeného § 146 ods. 2 O.s.p., a hoci to v jeho texte nie je výslovne uvedené, kritériá pre posudzovanie zavinenia na zastavení konania v prípade, že sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, zostali rovnaké. Preto je aj naďalej použiteľná doterajšia judikatúra týkajúca sa výkladu a aplikácie § 146 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorej pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej aj žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 O.s.p. (teraz § 256 ods. 1 C.s.p.; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2011, sp.zn. 7 M Cdo 4/2010). Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s § 146 ods. 2 O.s.p. (teraz § 256 ods. 1 C.s.p) vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia žaloby, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorá strana sporu zaviniela, že konanie muselo byť zastavené. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného, práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu, je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ v meritornom konaní úspešný, alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. mája 2014, sp.zn. 7 M Cdo 1/2014). Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by išlo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. októbra 2008, sp.zn. 5 M Cdo 12/2008). Podľa druhej vety § 146 ods. 2 O.s.p. je povinný hradiť trovy konania odporca, ak bol návrh, ktorý bol podaný dôvodne, vzatý späť pre správanie odporcu vo vzťahu k požiadavkám navrhovateľa, pričom obidve tieto podmienky, t.j. dôvodnosť návrhu na začatie konania a správanie

odporcu, musia byť splnené súčasne. Pokiaľ ide o správanie odporcu, potom musí ísť výlučne o správanie samotného odporcu, nie o správanie niekoho iného alebo o správanie oboch účastníkov. O dôvodnosti podania návrhu je treba uvažovať z hľadiska vzťahu výsledku správania odporcu k požiadavkám navrhovateľa, čo znamená, že návrh je podaný dôvodne najmä v prípade, kedy odporca po začatí konania navrhovateľa uspokojí, a to aj vtedy, ak by uspokojil navrhovateľa, hoci k tomu nemal právnu povinnosť. Ak má byť také správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ťarchu odporcu, musí ísť o procesnú situáciu, kedy sa odporca zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu). Pôjde teda o situáciu, kedy bola požiadavka navrhovateľa splnená neskorším správaním (konaním) odporcu bez toho, aby o veci (meritórne) rozhodol súd. Pritom medzi správaním odporcu a žalobným návrhom musí byť vecná spojitosť. V tomto prípade má navrhovateľ právo, aby mu odporca nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva. Pokiaľ bol dôvodný návrh (žaloba) vzatý späť pre správanie druhého účastníka, nesmú ísť trovy konania na ťarchu navrhovateľa, aj keď ten svojím prejavom vôle zastavenie konania vyvolal. Z uvedeného potom vyplýva, že pri zodpovedaní otázky, ktorý z účastníkov z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania, je treba vychádzať z porovnania toho, čoho sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal (podľa petitu) a dôvodom jeho späťvzatia. Ak je dôvodom späťvzatia návrhu podaného dôvodne správanie odporcu v súlade so žalobnou požiadavkou navrhovateľa, treba dospieť k záveru, že odporca zastavenie konania zavinil (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. júla 2008, sp.zn. 3 M Cdo 3/2007).

11. V predmetnej právnej veci žalobca žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 25.4.2019 sa domáhal náhrady škody v sume 8.433,-- € spolu s príslušenstvom žalovaným. Podaním doručeným súdu dňa 13.6.2019 žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný po podaní žaloby mu poskytol plnenie v sume 6.285,98 €; zvyšok rovnajúci sa sume 2.147,08 €, podľa názoru žalobcu, zostal sporný, na preukázanie tohto nároku by bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie, čo by súdny spor predražilo a predĺžilo a z tohto dôvodu zobral žalobu späť aj v uvedenom rozsahu.

11.1. Nadväzne na vyššie uvedené zásady, zákonné ustanovenia, potom žalovaný zavinil zastavenie konania len v rozsahu týkajúceho sa zaplatenia sumy 6.285,98 €, v rozsahu týkajúceho sa zaplatenia sumy 2.147,08 € nie je vecná spojitosť medzi správaním žalovaného a žalobným návrhom, a preto nemožno, podľa názoru odvolacieho súdu, pripísať zavinenie za zastavenie konania v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.147,08 € žalovanému. Zostalo právne irelevantné, že žalobca zobral žalobu späť v danej časti z obavy pred predražením a predĺžením súdneho konania. Ani na vyvolaní tejto obavy sa žalovaný nepodieľal.

11.2. Nie je možné zohľadniť v prospech žalobcu ním uvádzané rozhodnutia, pretože z nich vyplýva, že sa súdy zaoberali vecou samou, meritórne o nej rozhodli, a následne rozhodli o trovách konania. Dané rozhodnutia nemožno aplikovať v predmetnej právnej veci, pretože súd prvej inštancie o nároku žalobcu vyplývajúci zo žaloby nerozhodoval, nezaoberal sa vecou samou, meritórne o nej, resp. o jej základe, nerozhodol, pretože žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu krátko po jej podaní na súde. Pre tento prípad bolo nevyhnutné, a súd prvej inštancie vecne a právne správne postupoval, keď nárokom na náhradu trov konania sa zaoberal len z procesného hľadiska, z hľadiska zodpovednosti strán sporu na zastavení konania; podľa ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p. V predmetnej právnej veci preto nemožno pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikovať ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p.

12. Zo všetkého vyššie uvedeného potom vyplýva ten záver, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný zavinil zastavenie konania v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 6.285,98 €, žalobca zavinil zastavenie konania v časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 2.147,08 €; súd prvej inštancie tiež vecne a právne správne postupoval, keď v takomto prípade rátať čistý úspech žalobcu na zastavení konania (čl. 4 ods. 1, § 255 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd presný pomer čistého úspechu žalobcu na zastavení konania nerátal, keďže odvolateľ tento spôsob nenamietal (vytýkal len nepriznanie plnej výšky trov zo sumy 6.285,98 €), žalovaný odvolanie nepodal.

13. Žalovanému úspešnému v odvolacom konaní v celom rozsahu priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p.). O výške všetkých trov konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.

14. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).